

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 31. mája 2018*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov – Postupy prevzatia alebo prijatia späť – Článok 26 ods. 1 – Prijatie a doručenie rozhodnutia o odovzdaní pred akceptovaním dožiadania o prijatie späť dožiadaným členským štátom“

Vo veci C-647/16,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal administratif de Lille (Správny súd Lille, Francúzsko) z 1. decembra 2016 a doručený Súdnemu dvoru 15. decembra 2016, ktorý súvisí s konaním:

Adil Hassan

proti

Préfet du Pas-de-Calais,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič (spravodajca), sudcovia A. Rosas, C. Toader, A. Prechal a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, E. de Moustier a E. Armoet, splnomocnení zástupcovia,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Condou-Durande, splnomocnená zástupkyňa,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. decembra 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 26 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Adilom Hassanom, irackým štátnym príslušníkom, a préfet du Pas-de-Calais (prefekt v Pas-de-Calais, Francúzsko) vo veci zákonnosti rozhodnutia o odovzdaní pána Hassana do Nemecka.

Právny rámec

Právo Únie

Nariadenie (EÚ) č. 603/2013

- 3 V zmysle odôvodnenia 4 nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26. júna 2013 o zriadení systému Eurodac na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie nariadenia č. 604/2013, ktorým sa ustanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme Eurodac na účely presadzovania práva a o zmene nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, ktorým sa zriaďuje Európska agentúra na prevádzkové riadenie rozsiahlych informačných systémov v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 1):

„Na účely uplatňovania nariadenia [Dublin III], je potrebné stanoviť totožnosť žiadateľov o medzinárodnú ochranu a osôb zadržaných v súvislosti s nezákonným prekračovaním vonkajších hraníc Únie. S cieľom účinného uplatňovania nariadenia [Dublin III], a najmä článku 18 ods. 1 písm. b) a d), je taktiež žiaduce umožniť každému členskému štátu overiť, či štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, o ktorých sa zistí, že sa na jeho území nachádzajú neoprávnene, požiadali o medzinárodnú ochranu v inom členskom štáte.“

- 4 Článok 1 ods. 1 nariadenia č. 603/2013 stanovuje:

„Zriaďuje sa týmto systém s názvom ‚Eurodac‘, ktorého účelom je pomáhať pri určovaní, ktorý členský štát je podľa nariadenia [Dublin III], zodpovedný za preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v členskom štáte štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti, a inak uľahčovať uplatňovanie nariadenia [Dublin III] za podmienok stanovených v tomto nariadení.“

- 5 Článok 9 ods. 1 nariadenia č. 603/2013 stanovuje:

„Každý členský štát bezodkladne odoberie odtlačky všetkých prstov každého žiadateľa o medzinárodnú ochranu vo veku aspoň 14 rokov a čo najskôr, najneskôr však do 72 hodín od podania jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu podľa článku 20 ods. 2 nariadenia [Dublin III], ich... odošle centrálnemu systému.“

Nariadenie Dublin III

6 Odôvodnenia 4, 5, 9 a 19 nariadenia Dublin III stanovujú:

„(4) V záveroch z [Európskej rady prijatých na jej mimoriadnom zasadnutí v] Tampere [15. a 16. októbra 1999] sa takisto konštatuje, že spoločný európsky azylový systém by mal zahŕňať z krátkodobého hľadiska jasnú a uplatniteľnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl.

(5) Takáto metóda by mala byť založená na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby. Mala by umožniť najmä rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu.

...

(9) Vzhľadom na výsledky uskutočneného hodnotenia implementácie nástrojov prvej etapy je v tejto fáze vhodné potvrdiť zásady, z ktorých vychádza nariadenie [Rady] (ES) č. 343/2003 [z 18. februára 2003 ustanovujúce kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 50, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 109)], a zároveň vzhľadom na nadobudnuté skúsenosti uskutočniť nevyhnutné vylepšenia, aby sa zvýšila účinnosť dublinského systému a posilnila ochrana poskytovaná žiadateľom v rámci tohto systému. ...

...

(19) S cieľom zaručiť účinnú ochranu práv dotknutých osôb by sa mali v súvislosti s rozhodnutiami o odovzdaní do zodpovedného členského štátu stanoviť právne záruky a právo na účinný prostriedok nápravy predovšetkým v súlade s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie. S cieľom zabezpečiť dodržanie medzinárodného práva by mal účinný prostriedok nápravy voči takýmto rozhodnutiam zahŕňať preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, ako aj právnej a faktickej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva.“

7 Článok 3 nariadenia Dublin III, nazvaný „Prístup k postupu posudzovania žiadosti o medzinárodnú ochranu“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty posúdia každú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú podá štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti na území ktoréhokoľvek z nich, ako aj na hranici alebo v tranzitnom priestore. Každú takú žiadosť má posúdiť jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole III označený ako zodpovedný.“

8 Článok 5 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Na uľahčenie procesu určovania zodpovedného členského štátu, členský štát, ktorý uskutočňuje tento proces, vykoná osobný pohovor so žiadateľom. ...

2. Od osobného pohovoru možno upustiť, ak:

...

b) potom ako sa mu poskytnú informácie uvedené v článku 4, žiadateľ už iným spôsobom poskytol informácie dôležité pre určenie zodpovedného členského štátu. Členský štát, ktorý upustí od osobného pohovoru, umožní žiadateľovi predložiť všetky ďalšie informácie potrebné na riadne určenie zodpovedného členského štátu pred prijatím rozhodnutia o odovzdaní žiadateľa zodpovednému členskému štátu podľa článku 26 ods. 1.

3. Osobný pohovor sa uskutoční včas, vždy však pred prijatím rozhodnutia o odovzdaní žiadateľa do zodpovedného členského štátu podľa článku 26 ods. 1.

...“

9 Článok 18 toho istého nariadenia, nazvaný „Povinnosti zodpovedného členského štátu“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný:

- a) za podmienok stanovených v článkoch 21, 22 a 29 prevziať žiadateľa, ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte;
- b) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;
- c) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt;
- d) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.“

10 Podľa článku 19 nariadenia Dublin III:

„1. Keď členský štát vydá povolenie na pobyt žiadateľovi, prenesú sa na tento členský štát povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1.

2. Povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1 zaniknú, ak môže zodpovedný členský štát preukázať pri dožiadaní, aby prevzal alebo prijal späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), že dotknutá osoba opustila územie členských štátov najmenej na tri mesiace, s výnimkou prípadov, keď je dotknutá osoba držiteľom platného povolenia na pobyt vydaného zodpovedným členským štátom.

...

3. Povinnosti uvedené v článku 18 ods. 1 písm. c) a d) zaniknú, ak môže zodpovedný členský štát preukázať pri dožiadaní, aby prijal späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), že dotknutá osoba opustila územie členských štátov v súlade s rozhodnutím o návrate alebo príkazom na vyhostenie, ktoré bolo vydané po tom, ako bola daná žiadosť vzatá späť alebo zamietnutá.

...“

11 Podľa článku 21 ods. 1 prvého pododseku tohto nariadenia:

„Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov odo dňa podania žiadosti v zmysle článku 20 ods. 2 dožiadať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa.“

12 Článok 22 uvedeného nariadenia stanovuje:

„1. Dožiadateľ členský štát vykoná potrebné kontroly a vydá rozhodnutie o dožiadaní o prevzatí žiadateľa do dvoch mesiacov odo dňa doručenia dožiadania.

...

7. Nekonanie v dvojmesačnej lehote uvedenej v odseku 1 a v jednomesačnej lehote uvedenej v odseku 6 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prevziať danú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.“

13 Podľa článku 24 tohto nariadenia:

„1. Ak členský štát, na území ktorého sa osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) zdržiava bez povolenia na pobyt a ktorému sa nepodala žiadna nová žiadosť o medzinárodnú ochranu, považuje za zodpovedný iný členský štát v súlade s článkom 20 ods. 5 a článkom 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d), môže tento iný členský štát požiadať, aby prijal uvedenú osobu späť.

2. Odchylné od článku 6 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území [(Ú. v. EÚ L 348, 2008, s. 98)], ak sa členský štát, na území ktorého sa osoba zdržiava bez povolenia na pobyt, rozhodne vyhľadávať v systéme Eurodac..., dožiadanie o prijatie späť osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b) alebo c) tohto nariadenia alebo osoby uvedenej v jeho článku 18 ods. 1 písm. d), ktorej žiadosť o medzinárodnú ochranu nebola zamietnutá konečným rozhodnutím, sa podá čo najskôr a v každom prípade do dvoch mesiacov od získania kladného výsledku porovnávania zo systému Eurodac...

...

5. Dožiadanie o prijatie osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. b), c) alebo d) späť sa podáva na štandardnom tlačive a obsahuje dôkazy alebo indície opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 22 ods. 3 a/alebo relevantné časti z vyhlásení dotknutej osoby, ktoré orgánom dožiadateľného členského štátu umožnia overiť, či je zodpovedný na základe kritérií stanovených v tomto nariadení.

...“

14 Článok 25 nariadenia Dublin III stanovuje:

„1. Dožiadateľ členský štát vykoná potrebné kontroly a rozhodne o dožiadaní o prijatie dotknutej osoby späť čo najskôr a v každom prípade najneskôr do jedného mesiaca odo dňa doručenia dožiadania. Ak sa dožiadanie zakladá na údajoch získaných zo systému Eurodac, táto lehota sa skráti na dva týždne.

2. Nekonanie v lehote jedného mesiaca alebo dvoch týždňov uvedených v odseku 1 sa považuje za akceptovanie dožiadania a ukladá povinnosť prijať späť dotknutú osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť náležité opatrenia pre jej príchod.“

15 Článok 26 tohto nariadenia s názvom „Oznámenie rozhodnutia o odovzdaní“ stanovuje:

„1. Keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu. ...

2. V rozhodnutí uvedenom v odseku 1 sa uvedú informácie o dostupných opravných prostriedkoch vrátane prípadného práva požiadať o odkladný účinok a o lehotách, v ktorých sa tieto prostriedky uplatňujú a na uskutočnenie odovzdanía, a ak to je potrebné, uvedú sa informácie o mieste a čase, kedy sa má dotknutá osoba dostaviť, ak cestuje do zodpovedného členského štátu vlastnými prostriedkami.

...“

16 Článok 27 uvedeného nariadenia, nazvaný „Opravné prostriedky“, znie takto:

„1. Žiadateľ alebo iná osoba uvedená v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného alebo právneho preskúmania tohto rozhodnutia, a to na súde.

2. Členské štáty stanovujú primeranú lehotu, v rámci ktorej môže dotknutá osoba uplatniť svoje právo na účinný opravný prostriedok podľa odseku 1.

3. Na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:

a) na základe odvolania alebo preskúmania získava dotknutá osoba právo zotrvať na území daného členského štátu až do prijatia rozhodnutia vo veci odvolania alebo preskúmania, alebo

b) odovzdanie sa automaticky odkladá a tento odklad zanikne po určitom primeranom období, počas ktorého má súd po podrobnom a prísnom preskúmaní rozhodnúť o tom, či má odvolanie alebo preskúmanie odkladný účinok, alebo

c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby bol k dispozícii účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdanía do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. ...

4. Členské štáty môžu stanoviť, že príslušné orgány môžu bez návrhu rozhodnúť, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa odloží do prijatia rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní.

...“

17 Článok 28 uvedeného nariadenia s názvom „Zaistenie“ stanovuje:

„1. Členské štáty nezaistia osobu len z toho dôvodu, že v súvislosti s ňou prebieha konanie podľa tohto nariadenia.

2. Ak existuje značné riziko úteku, členské štáty môžu dotknutú osobu zaistiť na účely zabezpečenia konania o odovzdaní v súlade s týmto nariadením, a to na základe individuálneho posúdenia a len vtedy, ak je zaistenie primeraným opatrením a nie je možné účinne uplatniť iné, miernejšie alternatívne donucovacie opatrenia.

3. Zaistenie musí byť čo najkratšie a nesmie trvať dlhšie, než je opodstatnene nevyhnutné na riadne vykonanie požadovaných administratívnych postupov až do uskutočnenia odovzdania podľa tohto nariadenia.

Ak je osoba zaistená podľa tohto článku, lehota na podanie dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť nesmie presiahnuť jeden mesiac od podania žiadosti. Členský štát, ktorý vedie konanie podľa tohto nariadenia, požiada v takom prípade o urýchlenú odpoveď. Táto odpoveď musí byť poskytnutá do dvoch týždňov od prijatia dožiadania. Ak nedôjde k poskytnutiu odpovedi v tejto dvojtýždňovej lehote, považuje sa to za akceptovanie dožiadania a má za dôsledok povinnosť prevziať alebo prijať späť osobu, ako aj povinnosť zabezpečiť potrebné opatrenia na jej príchod.

...“

18 Článok 29 ods. 1 a 2 nariadenia Dublin III stanovuje:

„1. Odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

...

2. Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.“

Nariadenie (ES) č. 1560/2003

19 Článok 4 nariadenia Komisie (ES) č. 1560/2003 z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 222, 2003, s. 3; Mim. vyd. 19/006, s. 200; ďalej len „vykonávacie nariadenie“), nazvaný „Spracovanie dožiadaní o vrátenie“, stanovuje:

„V prípade, že sa dožiadanie o vrátení zakladá na údajoch, poskytnutých centrálnou jednotkou Eurodac a skontrolovaných dožiadateľom členským štátom..., uzná dožiadateľ členský štát svoju zodpovednosť, pokiaľ vykonaná kontrola nezistí, že jeho povinnosti zanikli podľa [článku 20 ods. 5 druhého pododseku alebo podľa článku 19 ods. 1, 2 alebo 3 nariadenia Dublin III]. Na skutočnosť, že povinnosti zanikli na základe týchto ustanovení sa možno spoľahnúť len na základe vecného dôkazu alebo opodstatnených a overených vyhlásení žiadateľa o azyl.“

20 V súlade s článkom 6 vykonávacieho nariadenia nazvaným „Kladná odpoveď“:

„V prípade, že členský štát prijme zodpovednosť, uvedie sa táto skutočnosť v odpovedi, s uvedením ustanovenia [nariadenia Dublin III], ktoré bolo použité ako základ, a odpoveď obsahuje praktické podrobnosti v súvislosti s následným prevozom, ako napríklad kontaktné údaje o úrade alebo osobe, ktorá sa má kontaktovať.“

Francúzske právo

- 21 Článok L. 512-1 bod III prvý pododsek code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (zákon o vstupe a pobyte cudzincov a o azylovom práve) v znení platnom v čase skutkových okolností vo veci samej (ďalej len „Ceseda“) stanovuje:

„V prípade zaistenia na základe článku L. 551-1 môže cudzinec predsedovi správneho súdu podať návrh na zrušenie povinnosti opustiť územie Francúzska, zrušenie rozhodnutia o odmietnutí poskytnutia lehoty na dobrovoľný odchod, zrušenie rozhodnutia o stanovení cieľovej krajiny a rozhodnutia o zákaze opätovného vstupu na francúzske územie alebo o zákaze pohybu na francúzskom území, ktoré uvedené povinnosti prípadne sprevádzajú, v lehote štyridsaťosem hodín od ich oznámenia, pokiaľ sú tieto rozhodnutia oznámené spolu s rozhodnutím o zaistení. ...“

- 22 Článok L. 551-1 prvý pododsek tohto zákonníka znie:

„V prípadoch uvedených v článku L. 561-2 odseku I bodoch 1 až 7 cudzinca, ktorý nevie poskytnúť záruky účinného zastúpenia vhodné na predchádzanie riziku spomínanému v článku L. 511-1 odseku II bode 3 môže správny orgán zaistiť [...] na dobu štyridsiatich ôsmich hodín.“

- 23 Článok L. 561-2 odsek I uvedeného zákonníka stanovuje:

„Správny orgán môže rozhodnúť o domácom väzení v prípade cudzinca, ktorý nemôže okamžite opustiť územie Francúzska, ale ktorého vysťahovanie predstavuje odôvodnenú možnosť, v prípade, že tento cudzinec:

1. Musí byť odovzdaný príslušným orgánom členského štátu Európskej únie... alebo sa ho týka rozhodnutie o odovzdaní podľa článku L. 742-3;

...

7. Bol adresátom rozhodnutia o domácom väzení na základe bodov 1 až 6 tohto článku alebo rozhodnutia o správnom zaistení..., nevyhovelo opatreniu vysťahovania, ktorého sa ho týkalo, alebo tomuto opatreniu síce vyhovelo, ale vrátil sa do Francúzska, hoci uvedené opatrenie je stále vykonateľné.

...“

- 24 Článok L. 742-1 prvý pododsek Ceseda uvedený v kapitole II nazvanej „Konanie o určení členského štátu zodpovedného za preskúmanie žiadosti o azyl“ v knihe VII tohto zákonníka, ktorá je nazvaná „Azylové právo“, stanovuje:

„Ak sa správny orgán domnieva, že preskúmanie žiadosti o azyl spadá do právomoci iného štátu, ktorý chce dožiadať, má cudzinec právo zostať na území Francúzska až do skončenia konania o určení štátu zodpovedného za preskúmanie jeho žiadosti, a prípadne až do jeho skutočného odovzdania do tohto štátu. ...“

- 25 Článok L. 742-3 uvedeného zákonníka uvádza:

„S výhradou druhého pododseku článku L. 742-1 cudzinec, v prípade ktorého preskúmanie žiadosti o azyl spadá do právomoci iného štátu, môže byť odovzdaný do štátu zodpovedného za toto preskúmanie.

Každé rozhodnutie o odovzdaní musí mať formu odôvodneného písomného rozhodnutia prijatého správnym orgánom.

Toto rozhodnutie sa oznámi dotknutej osobe. Uvádza opravné prostriedky a lehoty na ich podanie, ako aj právo upovedomiť alebo nechať upovedomiť príslušný konzulát, poradcu alebo akúkoľvek osobu na základe voľby dotknutej osoby. ...“

26 Článok L. 742-4 odsek I Ceseda stanovuje:

„Cudzinec, ktorého sa týka rozhodnutie o odovzdaní podľa článku L. 742-3, môže v lehote pätnásť dní odo dňa oznámenia tohto rozhodnutia podať predsedovi správneho súdu návrh na jeho zrušenie.

Predseda alebo sudca, ktorého predseda určí na tento účel..., prijme rozhodnutie do pätnástich dní od predloženia uvedeného návrhu.

...“

27 Podľa článku L. 742-5 tohto zákonníka:

„Články L. 551-1 a L. 561-2 sa uplatňujú na cudzinca, ktorého sa týka rozhodnutie o odovzdaní, odo dňa oznámenia tohto rozhodnutia.

Rozhodnutie o odovzdaní nemôže byť predmetom vykonania *ex officio* ani pred uplynutím lehoty pätnástich dní, alebo v prípade, že rozhodnutie o zaistení prijaté na základe článku L. 551-1 alebo o domacom väzení prijaté na základe článku L. 561-2 bolo oznámené spolu s rozhodnutím o odovzdaní, pred uplynutím lehoty štyridsiaticich ôsmich hodín, ani predtým, než rozhodol správny súd, pokiaľ mu bola vec predložená.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 28 Pána Adila Hassana zadržala police de l'air et des frontières du Pas-de-Calais (Hraničná polícia Pas-de-Calais, Francúzsko) 26. novembra 2016 v priestore s obmedzeným prístupom v prístavnom termináli v Calais (Francúzsko). Z nahliadnutia policajnej služby do systému Eurodac vyplynulo, že jeho odtlačky prstov boli odobraté nemeckými orgánmi 7. novembra a 14. decembra 2015 a že v tom čase požiadal o medzinárodnú ochranu v Nemecku, pričom však vo Francúzsku takúto žiadosť nepodal.
- 29 V deň tohto zadržania a nahliadnutia do systému Eurodac sa prefekt Pas-de-Calais obrátil na nemecké orgány so žiadosťou o prijatie pána Hassana späť a súčasne rozhodol o jeho odovzdaní do Nemecka a o jeho správnom zaistení. Toto rozhodnutie bolo oznámené pánovi Hassanovi v ten istý deň.
- 30 Pán Hassan napadol svoje správne zaistenie pred juge des libertés et de la détention du Tribunal de grande instance de Lille (sudca pre obmedzenie osobnej slobody a pre väzbu pôsobiaci na prvostupňovom súde v Lille, Francúzsko) na základe článku L. 512-1 bodu III Ceseda. Rozsudkom z 29. novembra 2016 tento sudca nariadil zrušenie tohto opatrenia.
- 31 Pán Hassan okrem toho podal na Tribunal administratif de Lille (Správny súd Lille, Francúzsko) žalobu s odkladným účinkom proti rozhodnutiu z 26. novembra 2016 v rozsahu, v akom nariaďuje jeho odovzdanie do Nemecka.
- 32 V rámci tejto poslednej žaloby pán Hassan najmä tvrdí, že toto rozhodnutie porušuje článok 26 nariadenia Dublin III, keďže bolo prijaté a jemu oznámené ešte skôr, ako dožiadaný štát, v tomto prípade Spolková republika Nemecko, výslovne alebo implicitne odpovedal na dožiadanie francúzskych orgánov o jeho prijatie späť.

- 33 Prefekt Pas-de-Calais zas tvrdí, že ani tento článok 26, ani nijaké ustanovenie vnútroštátneho práva nebránia tomu, aby po zaistení dotknutej osoby prijal rozhodnutie o jej odovzdaní a toto rozhodnutie oznámil dotknutej osobe, ktorá je oprávnená uplatniť proti tomuto rozhodnutiu opravné prostriedky stanovené v článku 27 nariadenia Dublin III. V súlade s vnútroštátnym právom bol dokonca povinný na účely toho, aby bolo možné pristúpiť k zaisteniu pána Hassana, predbežne prijať rozhodnutie o odovzdaní bez toho, aby počkal na odpoveď dožiadaného členského štátu. V každom prípade odovzdanie nemôže byť vykonané, pokiaľ dožiadaný členský štát nebude súhlasiť, že prijme späť dotknutú osobu.
- 34 V tomto ohľade vnútroštátny súd poukazuje na to, že prefekt Pas-de-Calais nebol povinný prijať rozhodnutie o odovzdaní na to, aby pristúpil k správne zaisteniu pána Hassana, keďže takéto zaistenie je upravené v článku 28 nariadenia Dublin III, ktorý je priamo uplatniteľný. Uznáva však, že vnútroštátne právo, o ktoré sa prefekt opiera pri prijímaní uvedeného rozhodnutia o odovzdaní, nezakazovalo prijatie takého rozhodnutia súčasne s rozhodnutím o zaistení. Pýta sa preto na otázku zlučiteľnosti takejto správnej praxe s článkom 26 nariadenia Dublin III.
- 35 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že názory vnútroštátnych súdov sa v tejto súvislosti rozchádzajú, pričom vysvetľuje, že niektoré správne súdy sa domnievajú, že rozhodnutie o odovzdaní možno prijať a oznámiť dotknutej osobe pred prijatím odpovede dožiadaného členského štátu, zatiaľ čo iné súdy sa domnievajú, že žiadajúci členský štát je povinný čakať na výsledok konania na určenie zodpovedného členského štátu, ako je stanovené v článkoch 20 až 25 nariadenia Dublin III, a až potom prijať a oznámiť takéto rozhodnutie.
- 36 Vnútroštátny súd sa domnieva, že tak doslovný výklad rôznych jazykových verzií článku 26 nariadenia Dublin III, ako aj teleologický výklad uvedeného ustanovenia a ustanovení, do kontextu ktorých toto ustanovenie patrí, svedčia v prospech druhého výkladu, čo naostatok potvrdzuje aj preskúmanie prípravných prác na nariadení Dublin III.
- 37 Spresňuje však, že prijatie a oznámenie rozhodnutia o odovzdaní pred odpoveďou dožiadaného členského štátu nebráni dotknutej osobe účinne napadnúť toto rozhodnutie na príslušnom súde v rámci žaloby s odkladným účinkom v súlade s článkom 27 nariadenia Dublin III. Ak by sa ukázalo, že dožiadaný členský štát nie je zodpovedný vzhľadom na kritériá stanovené nariadením, rozhodnutie o odovzdaní by sa teda mohlo zrušiť.
- 38 Za týchto okolností Tribunal administratif de Lille (Správny súd Lille) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Bránia ustanovenia článku 26 nariadenia [Dublin III] tomu, aby príslušné orgány členského štátu, ktorý inému členskému štátu, ktorý považuje za zodpovedný na základe kritérií uvedených v nariadení, predložil žiadosť o prevzatie alebo o prijatie späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osoby bez štátneho občianstva, ktorá podala žiadosť o medzinárodnú ochranu, o ktorej ešte v konečnom dôsledku nerozhodol, alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) a d) [tohto] nariadenia, prijali rozhodnutie o odovzdaní a oznámili ho dotknutej osobe skôr, ako dožiadaný štát súhlasil s týmto prevzatím alebo prijatím späť?“

O prejudiciálnej otázke

- 39 Svojou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát, ktorý inému členskému štátu, ktorý považuje za zodpovedný za preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, predložil dožiadanie o prevzatie alebo o prijatie späť osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 uvedeného nariadenia, prijal rozhodnutie o odovzdaní a oznámil ho uvedenej osobe ešte predtým, než dožiadaný členský štát dal svoj výslovný alebo implicitný súhlas s týmto dožiadanim.

- 40 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je potrebné pri výklade ustanovenia práva Únie zohľadniť jeho znenie, jeho vývoj, ako aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. decembra 2017, *Acacia a D'Amato*, C-397/16 a C-435/16, EU:C:2017:992, bod 31, ako aj zo 17. apríla 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 44 a citovaných judikatúru).
- 41 V tomto ohľade, pokiaľ ide najskôr o znenie článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III, toto ustanovenie uvádza, že keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) tohto nariadenia, žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu.
- 42 Zo samotného znenia článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III v takmer všetkých jeho jazykových verziách teda vyplýva, ako to uviedol aj generálny advokát v bode 35 svojich návrhov, že oznámenie rozhodnutia o odovzdaní dotknutej osobe sa môže uskutočniť, len ak dožiadaný členský štát akceptoval dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť a teda len potom, ako tak urobil, alebo prípadne po uplynutí lehôt, v ktorých dožiadaný členský štát musí odpovedať na toto dožiadanie, pričom absencia odpovede sa v súlade s článkom 22 ods. 7 a článkom 25 ods. 2 nariadenia Dublin III považuje za akceptovanie takéhoto dožiadania.
- 43 Samotné znenie článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III poukazuje na to, že normotvorca Únie stanovil presný procesný postup medzi akceptovaním dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť dožiadaným členským štátom a oznámením rozhodnutia o odovzdaní dotknutej osobe.
- 44 Ďalej, pokiaľ ide o vývoj tohto článku 26 ods. 1, treba poznamenať, ako to uviedol aj generálny advokát v bode 36 svojich návrhov, že návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa ustanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej v jednom z členských štátov štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti (KOM/2008/0820 v konečnom znení), týkajúci sa prepracovania nariadenia č. 343/2003 a ktorý viedol k prijatiu nariadenia Dublin III, stanovuje, že je potrebné podrobnejšie spresniť postup oznámenia rozhodnutia o odovzdaní dotknutej osobe, s cieľom zabezpečiť jej právo na čo najúčinnejší prostriedok nápravy.
- 45 Ako vyplýva z dôvodovej správy k uvedenému návrhu nariadenia, tieto spresnenia sa mali týkať najmä okamihu, formy a obsahu oznámenia rozhodnutí o odovzdaní. Článok 25 ods. 1 tohto návrhu, teraz článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III, ktorý obsahoval uvedené spresnenia, nebol v rámci legislatívneho postupu v tejto súvislosti nijako podstatne zmenený.
- 46 Preto zo samotného znenia článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III vykladaného s prihliadnutím na vývoj uvedeného ustanovenia vyplýva, že rozhodnutie o odovzdaní môže byť dotknutej osobe oznámené až potom, ako dožiadaný štát implicitne alebo explicitne akceptuje prevzatie alebo prijatie späť tejto osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, *A.S.*, C-490/16, EU:C:2017:585, bod 33).
- 47 Všeobecná štruktúra nariadenia Dublin III potvrdzuje tento výklad.
- 48 V tomto ohľade treba uviesť, že článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III sa nachádza v jeho kapitole VI s názvom „Postupy prevzatia a prijatia späť“, ktorá zahŕňa ustanovenia spresňujúce jednotlivé po sebe nasledujúce etapy uvedených postupov, ako aj skupinu pevne stanovených lehôt, ktoré prispievajú k určaniu členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2017, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 39 a citovanú judikatúru).

- 49 V rámci týchto postupov prevzatia a prijatia späť sa musí povinne postupovať v súlade s pravidlami stanovenými najmä v uvedenej kapitole VI (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 49 a citovanú judikatúru).
- 50 Z oddielov II a III kapitoly VI nariadenia Dublin III, týkajúcich sa postupov uplatňujúcich sa na dožiadania o prevzatie alebo prijatie späť, vyplýva, že v prvom rade žiadajúci členský štát môže dožiadať iný členský štát, v závislosti od prípadu, aby prevzal alebo vzal späť dotknutú osobu v súlade s ustanoveniami článku 21 ods. 1, článku 23 ods. 1 alebo článku 24 ods. 1 uvedeného nariadenia.
- 51 V druhom rade dožiadateľnému členskému štátu prináleží, aby pristúpil v súlade s článkom 22 ods. 1 alebo s článkom 25 ods. 1 nariadenia Dublin III, v závislosti od konkrétneho prípadu, k nevyhnutným overeniam s cieľom zistiť, či je zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu vzhľadom na kritériá definované v kapitole III tohto nariadenia a v dôsledku toho rozhodnúť o dožiadaní o prevzatie alebo prijatie späť v lehotách stanovených v týchto ustanoveniach.
- 52 Preto dožiadateľný členský štát môže rozhodnúť o dožiadaní o prevzatie alebo prijatie späť a odpovedať žiadajúcemu členskému štátu až potom, ako uskutočnil uvedené overenia. V tomto ohľade kladná odpoveď predstavuje v zásade akceptáciu odovzdania dotknutej osoby, akceptáciu, po ktorej vo všeobecnosti nasleduje vykonanie uvedeného odovzdania v súlade s ustanoveniami článku 29 nariadenia Dublin III (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, bod 50).
- 53 Článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III, ktorý sa spolu s článkom 27 tohto nariadenia týkajúcim sa opravných prostriedkov nachádza v jeho kapitole VI oddiele IV s názvom „Procesné záruky“, prostredníctvom uloženia povinnosti žiadajúcemu členskému štátu oznámiť dotknutej osobe rozhodnutie o odovzdaní smeruje k posilneniu ochrany práv tejto osoby tak, že sa zaručí, aby bola v prípade, že odovzdanie je v zásade dohodnuté medzi členskými štátmi zúčastnenými v postupe prevzatia alebo prijatia späť, informovaná o všetkých dôvodoch, ktoré sú základom uvedeného rozhodnutia, aby ho mohla prípadne napadnúť pred príslušným súdom a požiadať o odklad jeho výkonu.
- 54 Všeobecná štruktúra nariadenia Dublin III preto tiež svedčí v prospech takého výkladu článku 26 ods. 1 tohto nariadenia, podľa ktorého rozhodnutie o odovzdaní možno oznámiť dotknutej osobe až potom, ako dožiadateľný členský štát akceptoval prevzatie alebo prijatie späť tejto osoby.
- 55 Platí to aj pre cieľ sledovaný nariadením Dublin III, a to v rozpore s tým, čo sa, zdá sa, domnieva Európska komisia.
- 56 V tomto ohľade treba najskôr pripomenúť, že cieľom nariadenia Dublin III je podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora stanoviť jasnú a funkčnú metódu založenú na objektívnych a spravodlivých kritériách ako pre členské štáty, tak aj pre dotknuté osoby, ktorá umožní rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu, a pritom sa súčasne v súlade s odôvodnením 19 uvedeného nariadenia zaručil účinný prostriedok nápravy zavedený uvedeným nariadením proti rozhodnutiam o odovzdaní (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 42, ako aj z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, body 31 a 37, ako aj citovanú judikatúru).
- 57 Ďalej Súdny dvor tiež spresnil, že normotvorca Únie nemal v úmysle obetovať súdnu ochranu žiadateľov o medzinárodnú ochranu uvedenej požiadavke rýchlosti (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57, a z 13. septembra 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, bod 65).

- 58 Pokiaľ ide o účinnú súdnu ochranu zaručenú najmä v článku 47 Charty základných práv, z článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III vyplýva, že žiadateľ o medzinárodnú ochranu má právo na účinný opravný prostriedok vo forme odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo vo forme vecného a právneho preskúmania tohto rozhodnutia na súde. Takýto opravný prostriedok, ktorého rozsah nemožno vykladať reštriktívne, musí zahŕňať jednak preskúmanie uplatňovania tohto nariadenia, pokiaľ ide o uplatňovaní kritérií uvedených v jeho kapitole III, ako aj dodržiavanie procesných záruk stanovených najmä v jeho kapitole VI, a jednak preskúmanie vecnej a právnej situácie v členskom štáte, do ktorého sa žiadateľ odovzdáva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. júla 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, body 26 až 28; z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, body 43, 47 a 48, ako aj z 25. októbra 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, body 36 a 37).
- 59 V tejto súvislosti, ak by sa malo pripustiť, že rozhodnutie o odovzdaní by mohlo byť oznámené dotknutej osobe predtým, než dožiadaný členský štát odpovedal na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť, výsledkom by mohlo byť, že táto osoba by bola nútená na účely napadnutia tohto rozhodnutia podať opravný prostriedok v lehote, ktorá by uplynula v okamihu, keď dožiadaný členský štát mal dať svoju odpoveď alebo dokonca, ako v prejednávanej veci, ešte pred prijatím uvedenej odpovede, keďže v súlade s článkom 27 ods. 2 nariadenia Dublin III je úlohou členských štátov stanoviť lehotu, v rámci ktorej môže dotknutá osoba uplatniť svoje právo na účinný prostriedok nápravy, pričom jedinou povinnosťou uloženou týmto ustanovením je to, aby táto lehota bola primeraná.
- 60 Za týchto podmienok by dotknutá osoba bola prípadne nútená preventívne ešte predtým, než dožiadaný členský štát odpovedal na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť tejto osoby, podať na základe článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III odvolanie proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo návrh na preskúmania tohto rozhodnutia. Navyše Súdny dvor už rozhodol, že takéto odvolanie alebo takýto návrh na preskúmanie možno v zásade podať len v situácii, keď dožiadaný členský štát kladne odpovedal na toto dožiadanie (pozri analogicky rozsudok z 26. júla 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 60).
- 61 Okrem toho, ako uviedol generálny advokát v bodoch 46 až 48 svojich návrhov, rozsah práva na účinný prostriedok nápravy upravený v článku 27 ods. 1 nariadenia Dublin III by mohol byť obmedzený, keďže rozhodnutie o odovzdaní, ktoré bolo prijaté a oznámené dotknutej osobe predtým, než dožiadaný členský štát odpovedal na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť, by sa zakladalo len na dôkazoch a indíciách zozbieraných žiadajúcim členským štátom, nie však na dôkazoch a indíciách pochádzajúcich z dožiadaného členského štátu, ako je napríklad dátum jeho odpovede na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť alebo obsah odôvodnenia, ktoré ho viedlo k akceptovaniu tohto dožiadania, pokiaľ je jeho odpoveď výslovná.
- 62 Treba však zdôrazniť, ako to tiež zdôraznil generálny advokát v bode 48 svojich návrhov, že takéto dôkazy z dožiadaného členského štátu majú osobitný význam v rámci odvolaní alebo návrhov na preskúmanie podaných proti rozhodnutiu o odovzdaní prijatému po skončení konania o prevzatí, keďže dožiadaný členský štát je povinný vyčerpávajúcim spôsobom overovať svoju zodpovednosť vo vzťahu ku kritériám stanoveným v nariadení Dublin III a zohľadniť aj informácie, ktoré nie sú nevyhnutne známe žiadajúcemu členskému štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 43).
- 63 Treba tiež pripomenúť, že dožiadaný členský štát môže aj v prípade pozitívneho výsledku v systéme Eurodac odpovedať záporne na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť, najmä keď sa domnieva, že jeho zodpovednosť zanikla podľa článku 19 alebo článku 20 ods. 5 druhého pododseku nariadenia Dublin III, ako to potvrdzuje aj článok 4 vykonávacieho nariadenia, pričom žiadateľ musí mať možnosť dovolávať sa tejto skutočnosti v rámci svojho opravného prostriedku (pozri v tomto ohľade rozsudok zo 7. júna 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, body 26 a 27).

- 64 Ďalej, pokiaľ ide o okolnosť uvedenú v bode 33 tohto rozsudku, že v takej situácii, ako vo veci samej, keď došlo k odkladu výkonu rozhodnutia o odovzdaní až do odpovede dožiadaného členského štátu, stačí uviesť, že žiadne ustanovenie nariadenia Dublin III neupravuje takýto odklad výkonu. Pravidlá týkajúce sa odkladného účinku opravných prostriedkov uvedené v článku 27 ods. 3 a 4 tohto nariadenia sa týkajú možnosti odkladu výkonu rozhodnutia o odovzdaní na dobu odo dňa podania odvolania alebo návrhu na preskúmanie najneskôr do výsledku uvedeného odvolania alebo návrhu na preskúmanie bez toho, aby ich podanie nevyhnutne viedlo k odkladu výkonu rozhodnutia o odovzdaní (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. septembra 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, body 64 a 68, ako aj z 25. januára 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, bod 38).
- 65 Pripustiť teda, že k oznámeniu takéhoto rozhodnutia v zmysle článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III by mohlo dôjsť ešte pred prijatím odpovede dožiadaného členského štátu, by v právnych poriadkoch, ktoré na rozdiel od právneho poriadku dotknutého vo veci samej neupravujú odklad výkonu takéhoto rozhodnutia do prijatia uvedenej odpovede, viedlo k vystaveniu dotknutej osoby riziku odovzdania do tohto členského štátu ešte predtým, ako by s tým tento členský štát v zásade súhlasil.
- 66 Napokon v rozsahu, v akom je cieľom nariadenia Dublin III, ako sa pripomenulo v bode 56 tohto rozsudku, stanoviť jasnú a funkčnú metódu na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl, nemožno pripustiť, aby sa výklad článku 26 ods. 1 uvedeného nariadenia, ktorým sa normotvorca snažil posilniť práva dotknutej osoby, mohol líšiť v závislosti od právnej úpravy členských štátov zúčastnených v konaní o určení zodpovedného členského štátu.
- 67 Na základe tej istej logiky, pokiaľ ide o skutočnosť, že francúzske právo vraj neumožňuje správne zaistenie dotknutej osoby predtým, než sa jej oznámi rozhodnutie o odovzdaní, takáto ťažkosť, ktorá, ako to potvrdzuje aj vnútroštátny súd, vyplýva výhradne z vnútroštátneho práva, nemôže spochybniť výklad článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III, ktorý bol poskytnutý v bode 46 tohto rozsudku. Navyše z článku 28 ods. 2 a 3 tohto nariadenia jasne vyplýva, že členské štáty sú oprávnené zaistiť dotknuté osoby ešte predtým, než sa dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť predloží dožiadanému členskému štátu, pokiaľ sú splnené podmienky stanovené týmto článkom, v dôsledku čoho teda oznámenie rozhodnutia o odovzdaní nepredstavuje nevyhnutný predpoklad takéhoto zaistenia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 25, ako aj z 13. septembra 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, body 25 až 27, 30 a 31).
- 68 Preto cieľ nariadenia Dublin III vôbec nevyvracia výklad uvedený v bode 46 tohto rozsudku a tiež svedčí v prospech tohto výkladu.
- 69 Vzhľadom na to sa otázky vnútroštátneho súdu netýkajú len okamihu, v akom musí dôjsť k oznámeniu rozhodnutia o odovzdaní, ale aj okamihu, v akom už toto rozhodnutie musí byť prijaté.
- 70 V tomto ohľade je pravda, že znenie článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III odkazuje na oznámenie rozhodnutia o odovzdaní a nie na jeho prijatie. V každom prípade článok 5 ods. 2 písm. b) a článok 5 ods. 3 tohto nariadenia, v ktorých sa spresňujú jednak podmienky, za akých členský štát, ktorý sa snaží určiť zodpovedný členský štát, môže upustiť od pohovoru so žiadateľom, a jednak okamih, v akom sa takýto pohovor musí uskutočniť, stanovujú, že k takémuto pohovoru alebo inému umožneniu žiadateľovi poskytnúť relevantné informácie musí dôjsť pred prijatím rozhodnutia o odovzdaní v súlade s uvedeným článkom 26 ods. 1.
- 71 Navyše treba uviesť, že podľa článku 26 ods. 2 prvého pododseku nariadenia Dublin III sa v rozhodnutí o odovzdaní uvedú informácie o dostupných opravných prostriedkoch vrátane práva požiadať o odkladný účinok v konkrétnom prípade a o lehotách na uplatnenie týchto opravných prostriedkov a na uskutočnenie odovzdania, a ak to je potrebné, uvedú sa informácie o mieste a čase, kedy sa má dotknutá osoba dostaviť, ak cestuje do zodpovedného členského štátu vlastnými prostriedkami.

- 72 Takéto informácie v zásade závisia, ako to uviedol generálny advokát v bode 44 svojich návrhov, tak od okamihu, v akom dožiadaný členský štát odpovie na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť, ako aj od obsahu uvedenej odpovede, v súlade so spôsobmi spresnenými v článku 6 vykonávacieho nariadenia, pokiaľ je táto odpoveď výslovná.
- 73 V každom prípade rozhodnutie o odovzdaní nemožno uplatniť voči dotknutej osobe predtým, než jej bolo oznámené, pričom okamih, keď musí dôjsť k oznámeniu, je presne vymedzený v článku 26 ods. 1 nariadenia Dublin III, ako to vyplýva z vyššie uvedených úvah. Vyplýva z toho, že prijatie takéhoto rozhodnutia pred prijatím odpovede dožiadaného členského štátu, hoci aj k jeho oznámeniu dôjde až po prijatí tejto odpovede, nemôže prispieť ani k dosiahnutiu cieľa rýchleho vybavovania žiadostí o medzinárodnú ochranu, ani k dosiahnutiu cieľa spočívajúceho v zabezpečení účinnej súdnej ochrany práv dotknutej osoby, keďže k podaniu opraveného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní nevyhnutne dochádza po jeho oznámení (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. júla 2017, A.S., C-490/16, EU:C:2017:585, bod 54).
- 74 Za týchto podmienok článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III bráni tiež prijatiu rozhodnutia o odovzdaní pred výslovnou alebo implicitnou odpoveďou dožiadaného členského štátu na dožiadanie o prevzatie alebo prijatie späť.
- 75 Z vyššie uvedeného vyplýva, že článok 26 ods. 1 nariadenia Dublin III sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát, ktorý inému členskému štátu, ktorý považuje za zodpovedný za preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, predložil dožiadanie o prevzatie alebo o prijatie späť osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 uvedeného nariadenia, prijal rozhodnutie o odovzdaní a oznámil ho uvedenej osobe ešte predtým, než dožiadaný členský štát dal svoj výslovný alebo implicitný súhlas s týmto dožiadanim.

O trovách

- 76 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 26 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát, ktorý inému členskému štátu, ktorý považuje za zodpovedný za preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu na základe kritérií uvedených v tomto nariadení, predložil dožiadanie o prevzatie alebo o prijatie späť osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 uvedeného nariadenia, prijal rozhodnutie o odovzdaní a oznámil ho uvedenej osobe ešte predtým, než dožiadaný členský štát dal svoj výslovný alebo implicitný súhlas s týmto dožiadanim.

Podpisy